

Zie jij mij?

Ons vlindertje had een valse start. Toen ze amper tien dagen oud was zaten we met een zieke ondervoede baby op de eerste hulp. Ik moest van de week terugdenken aan die eerste weken. Hoe ontredderd we daar in een kamertje zaten, met al die mensen die in en uitliepen en ons vlindertje aan onderzoeken onderwierpen waar ze van in paniek raakte. Maar ook aan de rust die over ons kwam toen die ene arts binnenliep. De arts die heel rustig met ons praatte en helemaal geen onderzoeken deed, maar wel de juiste beslissing nam.

Later die dag verhuisden we naar de kinderafdeling. De zaalarts kwam langs, want wij hadden vragen over het beleid. We werden ongemakkelijk van haar en de rust die we gevoeld hadden glipte uit onze vingers. We kregen er geen vat op, wat was er aan de hand? Tot mijn man zei: "Ze keek niet. Ze keek niet naar ons vlindertje. Ze heeft met mij gepraat, maar ons vlindertje geen blik waardig gegund".

En toen realiseerde ik me ineens dat die hoofdarts eerder op de dag *mij* juist geen blik waardig had gegund. Hij had me het hele consult niet aangekeken en mijn man ook niet. Al die vragen stelde hij zonder naar ons te kijken. En toch stelden wij onmiddellijk al ons vertrouwen in hem. Omdat hij de hele tijd naar ons vlindertje op mijn schoot had gekeken. Heel goed gekeken. En op basis daarvan de juiste beslissing nam.

Daarom waren wij zo rustig geworden van hem. Daarom hadden we onmiddellijk ons kostbaarste bezit in zijn handen gelegd. Hier was een arts aan het werk die *echt* naar ons vlindertje keek. Die haar zag staan, niet als een ziekte, maar als mens.

En volgens mij is precies dát het verschil tussen een goede en een slechte arts.